

Arrest

nr. 223 682 van 8 juli 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VANTIEGHEM
Hulstboomstraat 30
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 5 maart 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid van 19 februari 2019 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies)

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 maart 2019 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat B. VANTIEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 februari 2019 komt de verzoekende partij, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, het Belgisch grondgebied binnen.

Op 19 februari 2019 wordt de verzoekende partij betrapd op zwartwerk.

Diezelfde dag wordt haar een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering uitgereikt.

Eveneens op 19 februari 2019, met kennisgeving diezelfde dag, wordt aan de verzoekende partij een inreisverbod uitgereikt. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer/Mevrouw, die verklaart te heten:

*Naam : F. (...)
voornaam : A. (...)
geboortedatum : (...).1997
geboorteplaats: Kullaj, Shkoder
nationaliteit: Albanië*

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

De beslissing tot verwijdering van 19/02/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Gent op 19/02/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 8/2/2019 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene werd gehoord op 19/02/2019 door de politiezone van Gent en verklaart hier geen partner of kinderen te hebben.

Hij kent hier enkel zijn neef. Hij heeft hier geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België. Hij heeft geen medische problemen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole

en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

De verzoekende partij stelt het Belgisch grondgebied vrijwillig te hebben verlaten.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, § 1, 11° en § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, van de artikelen 5, 6 en 74/11 van de vreemdelingenwet, van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld (hierna: verordening 539/2001/EG), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van *“het beginsel van behoorlijk bestuur in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel”*.

Het middel luidt als volgt:

“Verzoeker bespreekt te wettelijke bepalingen:

Artikel 1 par. 2 stelt: Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval.

1° De betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan.

3° De betrokkene werk niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 2 lid 1 stelt:

Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

10 het zij van documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit.

2° het zij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reis titel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van buitengrenzen, die België bindt.

Artikel 5 stelt:

De vreemdeling die niet logeert in een logementenhuis dat onderworpen is aan de wetgeving betreffende de controle der reizigers, moet zich, binnen drie werkdagen nadat hij het Rijk is binnengekomen, laten inschrijven bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij logeert, tenzij hij behoort tot een der categorieën van vreemdelingen die de Koning van deze verplichting heeft vrijgesteld.

Artikel 6 stelt:

Behoudens de in een internationaal verdrag, in de wet of in KB bepaalde afwijkingen, mag de vreemdeling die legaal het Rijk is binnengekomen, niet langer dan 90 dagen in het Rijk verblijven, tenzij het visum of de visum verklaring dat of die in zijn paspoort of in een daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, aan andere duur bepaalt.

Verzoeker werd opgepakt door de politie opgepakt. Er wordt door verwerende partij onmiddellijk vanuit gegaan dat verzoeker al hier illegaal vertoefde.

Uit stuk 2 blijkt dat hij op 8 feb 2019 met het vliegtuig legaal de Belgische grens heeft overschreden in Charleroi.

Verzoeker was op de dag van de vrijheidsberovende maatregel welgeteld slechts 11 dagen in het Rijk.

Conform artikel 6 mag hij in het Rijk verblijven voor een periode van 3 maanden binnen een periode van 6 maanden.

Het motief dat de beslissing stelt puttende uit artikel 1 par. 2 Vw is: Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Dit motief kan de beslissing tot het verkrijgen van een inreisverbod niet schragen. Verzoeker verbleef helemaal niet illegaal in het Rijk, verzoeker heeft niet op een illegale wijze het Rijk binnengekomen, verzoeker behoeft geen internationale bescherming.

Verzoeker was op bezoek bij zijn neef Isa BICAJ. Conform de wijziging van verordening 539/2001 van 15 maart 2001 staat Albanië al geruime tijd niet meer op de lijst zoals vermeld in bijlage 1 van deze verordening.

Derhalve mag verzoeker minstens 3 maanden in het Rijk verblijven. De periode van 60 dagen was nog helemaal niet verstreken op 19 feb 2019.

Ook dit wordt gesteld in artikel 6 dat verzoeker minstens 60 dagen in het rijk mag verblijven.

De beslissing schragen op het motief dat verzoeker:

- illegaal zou zijn binnengekomen in het Rijk

- illegaal zou hebben verbleven in het Rijk

- Geen verblijfsaanvraag heeft ingediend of een verzoek tot internationale bescherming

Kan de beslissing nu eenmaal niet schragen gezien hij conform artikel 6 en conform de verordening 635/2001 legaal in het Rijk verbleef gezien zijn legale binnenkomst op 8 feb 2019 (stuk 2).

Verzoeker stelt aldus dat bovenvermelde motieven niet naar behoren zijn bewezen (het illegaal verblijf of binnenkomst) zodat deze dan ook niet in rechte kunnen worden gebruikt om de beslissing te schragen.

Verder verwijst de beslissing naar artikel 1 par. 2 3° dat stelt: Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zij met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hieruit distilleert verwerende partij het volgende feitelijk motief: Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door art 5 Vw bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Verzoeker is van oordeel dat 3° heeft betrekking heeft op het feit dat hij zich niet heeft laten registreren bij de gemeente omdat hij bij zijn neef verbleef in Gent. Het meewerken met de overheden houdt in dat hij zijn paspoort toont, aantoonst dat hij legaal op het grondgebied verblijft (zijn stempel van 8 feb 2019 - stuk 2).

Mocht de de politionele diensten, of de grenswachters hem hebben gezegd dat hij zich moet laten registreren conform artikel 5 binnen de 3 werkdagen dat had verzoeker dat zeker en vast gedaan. Verzoeker was van oordeel (zoals de meeste personen) dat het niet nodig is om het verblijf te registreren.

Bovendien bepaalt artikel 5 van sanctie op het niet registreren van het verblijf.

Een sanctie toepassen zoals verwerende partij heeft gedaan door het inreisverbod, is een kennelijk onredelijke beslissing. Verzoeker had legaal verblijf, is op een legale wijze de grens overschreden en had de intentie om na zijn bezoek bij zijn neef terug te keren naar zijn vaderland. Verzoeker is van oordeel dat vele vreemdelingen die logeren bij vrienden, familie of kennissen hun verblijf niet laten registreren.

Mocht men verzoeker gesteld hebben dat hij zijn verblijf moet registreren had verzoeker dit onmiddellijk gedaan. Verwerende partij mag dit wel meedelen aan de vreemdeling dat dit moet gebeuren. De meeste vreemdelingen weten dit niet.

Ook de verwijzing naar: Er bestaat een risico op onderduiken is totaal misplaatst.

Blijkt dit enkel omdat hij zijn verblijf niet heeft laten registreren bij de gemeente? Uit het paspoort blijkt dat verzoeker af en toe de buitengrenzen overschrijdt en steeds tijdig terugkeert.

Bovendien stelt artikel 111° Vw met betrekking tot onderduiken het volgende: Het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in par. 2 zal onderduiken.

Verzoeker werd door verwerende partij beroofd van zijn hoogste goed, namelijk zijn vrijheid. Hij wenste zijn vrijheid zo snel mogelijk terug te hebben en is dus onmiddellijk teruggekeerd naar zijn land van herkomst zonder procedure in UDN tegen de bijlage 13 septies.

De verwijderingsmaatregel kan worden betwist gezien het uit stuk 2 duidelijk blijkt dat hij het Rijk is binnengekomen op 8 feb 2019 en derhalve nog maar 11 dagen in het Rijk verbleef.

Is dan ook maar een redenen aan te geven zoals par. 2 art 1 stelt: Het bedoelde risico moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval?

Verzoeker heeft hierboven aangetoond dat de feitelijke motieven niet naar behoren zijn bewezen zodat de motieven zoals vermeld in de bestreden beslissing niet in rechte gebruikt kunnen worden.

Het motief is ondeugdelijk waardoor de beslissing dient te worden vernietigd.

Artikel 74/11 Vw stelt dat er slechts een inreisverbod mag worden opgelegd als:

1° indien voor het vrijwillig geen enkele termijn is toegestaan of

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Het punt 2° is niet van toepassing omdat verzoeker geen vroegere beslissing tot verwijdering heeft ontvangen.

Het punt 1° er werd door de bijlage 13 septies aan verzoeker geen termijn toegestaan op basis van artikel 74/14 par. 3 1°Vw.

Verzoeker heeft hierboven aangetoond dat er geen enkele reden was om aan te nemen dat verzoeker zou onderduiken en dat de feitelijke motieven waar verwerende partij naar verwijst niet naar behoren zijn bewezen.

Een risico op onderduiken kan enkel en alleen bestaan indien verzoeker een recht van verblijf zou hebben.

Doch door artikel 6 Vw heeft verzoeker het recht om in het rijk te verblijven voor een periode van 3 maanden te rekenen in een periode van 6 maanden.

Zolang er legaal verblijf is, kan er onmogelijk sprake zijn van een risico op onderduiken.

Verzoeker toont dus aan dat het motief: risico op onderduiken de beslissing niet kan schragen. Onderduiken veronderstelt een illegaal verblijf die verborgen dien te worden gehouden. Verzoeker diende zijn verblijf niet te verbergen.

Bovendien stelt verzoeker vast dat verwerende partij wel heel vlug van stapel loopt. Verzoeker stelt zich de vraag of verwerende partij wel moeite heeft gedaan om het dossier te bestuderen.

Verwerende partij dient bij de beoordeling van een beslissing uitgaan van de juiste feitelijke gegevens, nagaan of zij deze correct heeft toegepast of beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij niet de moeite heeft genomen om de in en uitreisstempels in het paspoort te bekijken. Verzoeker is formeel en hebben deze nooit bekeken. Dit kan ook niet anders want mocht verwerende partij de stempels hebben bekeken zou zijn kunnen vast gesteld hebben dat verzoeker legaal de grenspost in Charleroi is gepasseerd en de richtlijnen van de grenswachters heeft opgevolgd (doch de grenswachter heeft hem niet verteld dat hij zijn verblijf diende te registreren indien hij niet in een logementshuis verbleef) 11 dagen voor de bestreden beslissing.

Verzoeker toont dus niet alleen een schending aan van de motiveringsplicht doch ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel die verwerende partij verplicht om alles te bestuderen dus ook de in en uitreisstempels. Verzoeker voldeed aan de bepalingen van artikel 2 Vw.

Verzoeker is van oordeel dat ook het vertrouwen beginsel werd geschonden. Verzoeker kon er vanuit gaan dat hij door de verordening 539/2001 van de Raad op 15 maart 2001 gedurende 3 maanden in een periode van 6 maanden in het Rijk kan verblijven. Een bepaling die eveneens terug te vinden is in de nationale wet in artikel 6 Vw.

Verzoeker zijn vertrouwen is nu wel heel ernstig geschaad door verwerende partij. Hij werd van zijn vrijheid beroofd, werd aanzien al een illegaal verblijvend persoon en dit terwijl hij wel degelijk een inreisstempel heeft daterende van 11 dagen voor de bestreden beslissing.

Het is correct dat hij zich niet heeft laten registreren bij de gemeente doch om hiervoor een inreisverbod op te leggen, is een maat te ver is mist iedere redelijkheid.

Het middel is gegrond en het inreisverbod van 19 feb 2019 dient te worden vernietigd."

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In het enige middel haalt verzoeker de schending aan van de artikelen 1 §1-11° en §2, 2 eerste lid, 5, 6 en 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de verordening van de Raad 539/2001 d.d. 15.03.2001, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, evenals van het zorgvuldigheids- en het vertrouwensbeginsel.

Hij betoogt op het ogenblik van zijn aanhouding slechts sedert 11 dagen in het Rijk te zijn geweest en hij, als onderdaan van Albanië, het recht heeft om gedurende een periode van 3 maanden binnen een periode van 6 maanden in het Rijk te verblijven. Die periode van 3 maanden was nog niet verstreken op het ogenblik van zijn aanhouding. Hij stelt verder bij zijn neef op bezoek te zijn geweest. Hij vervolgt dat indien de politionele diensten of de grenswachters hem hadden gezegd dat hij zich binnen de 3 werkdagen, conform artikel 5 van de Vreemdelingenwet, had moeten laten registreren,, hij dit zeker gedaan zou hebben.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS, nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 74/11/ §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet omdat er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan. Verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat duidelijk werd meegedeeld dat omdat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, een inreisverbod werd opgelegd. Zijn kritiek is gebaseerd op een onzorgvuldige lezing van de inhoud van de bestreden beslissing.

Daarnaast gaat hij eraan voorbij dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan op grond van artikel 74/14 §3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet gelet op het risico op onderduiken. Voormeld artikel luidt inderdaad als volgt:

"§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;"

Vervolgens werden de wettelijke criteria, op grond waarvan het risico op onderduiken werd vastgesteld in de bestreden beslissing weergegeven.

Er werd gemotiveerd dat verzoeker zich niet binnen de bij artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn bij de gemeente heeft aangemeld, noch dat hij bewijs levert op hotel te logeren, hetgeen niet door verzoeker wordt betwist.

Waar verzoeker stelt dat hij zich bij de gemeente zou hebben aangemeld mocht men hem dit gevraagd of bevolen hebben, gaat hij er met zijn betoog aan voorbij dat verzoeker de in België geldende binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden dient na te leven en te respecteren. Het feit dat er nog geen drie maanden verstreken zijn verstreken tussen zijn binnenkomst en zijn aanhouding, doet geen afbreuk aan de in artikel 5 van de Vreemdelingenwet gestelde verplichting voor de vreemdeling die niet in een logementshuis verblijft dat onderworpen is aan de wetgeving betreffende de controle der reizigers, om zich binnen die drie dagen na binnenkomst in het Rijk te laten inschrijven bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft.

Verzoeker weet dat hij geen termijn werd toegestaan voor vrijwillig vertrek nu er op 19.02.2019 eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering onder een bijlage 13septies werd genomen en waartegen hij geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid indiende.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;" (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Een schending van de door verzoeker aangehaalde rechtsbeginselen wordt niet aannemelijk gemaakt. Het enig middel is ongegrond."

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan

worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Het bestreden inreisverbod verwijst uitdrukkelijk naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

Wat betreft de duur van het opgelegde inreisverbod, merkt de Raad voorafgaandelijk op dat, overeenkomstig § 1, eerste lid, van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. In voorliggende zaak wordt een inreisverbod voor twee jaar opgelegd.

De verwerende partij motiveert dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 februari 2019 gepaard gaat met dit inreisverbod en dat aan de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan omdat er een risico op onderduiken werd vastgesteld. De verwerende partij verduidelijkt op grond van welke wettelijke criteria dit risico op onderduiken werd vastgesteld, namelijk:

“1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 8/2/2019 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.”

De verwerende partij concludeert dat om deze redenen aan de verzoekende partij een inreisverbod wordt opgelegd. Vervolgens motiveert zij waarom zij opteert voor een inreisverbod van twee jaar, namelijk:

“Betrokkene werd gehoord op 19/02/2019 door de politiezone van Gent en verklaart hier geen partner of kinderen te hebben.

Hij kent hier enkel zijn neef. Hij heeft hier geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België. Hij heeft geen medische problemen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

Aldus blijkt dat bij het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden die de zaak kenmerken, waarbij uitdrukkelijk wordt verwezen naar het verhoor van de verzoekende partij op 19 februari 2019.

Dat in de motieven van de bestreden beslissing elementen en omstandigheden worden hernomen die ook werden aangehaald in de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, waarbij aan de verzoekende partij zou worden geweigerd een termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan omwille van het risico op onderduiken, vormt op zich geen schending van de formele motiveringsplicht zolang uit de motivering blijkt dat de verwerende partij op afdoende wijze is ingegaan op de specifieke omstandigheden die de situatie van de verzoekende partij kenmerken, zoals in voorliggende zaak het geval is.

De Raad is in het licht van de elementen van de zaak van oordeel dat de keuze voor een inreisverbod van twee jaar in voorliggende zaak op afdoende wijze gemotiveerd is. De motivering van het bestreden inreisverbod is pertinent en draagkrachtig en stelt de verzoekende partij in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt. Een schending van formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

Uit het verzoekschrift blijkt overigens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motivering vergt in voorliggende zaak een onderzoek in het licht van de door de verzoekende partij geschonden geachte bepalingen van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt dat zij er van uitgaat dat niet kon worden gesteld dat zij illegaal in het land verbleef omdat zij als Albanese onderdaan overeenkomstig de verordening 539/2001/EG zou vrijgesteld zijn van de verplichting met een visum te reizen en niet wordt betwist dat zij op 8 februari 2019, dit is 11 dagen voor het nemen van de bestreden beslissing, het Belgisch grondgebied betrad. Verwijzend naar artikel 6 van de vreemdelingenwet wijst zij erop dat zij het recht had 3 maanden binnen een periode van 6 maanden in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 19 februari 2019 betrappt werd op zwartwerk en dat zij ter gelegenheid van haar verhoor verklaarde onderdak te hebben bij haar in België verblijvende neef. Diezelfde dag werd haar een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding uitgereikt waarbij haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan – reden waarom haar ook het bestreden inreisverbod werd uitgereikt – omdat een risico op onderduiken werd vastgesteld.

In artikel 1 van de vreemdelingenwet wordt het risico op onderduiken als volgt gedefinieerd:

“risico op onderduiken: het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken;”

In artikel 1, § 2 van de vreemdelingenwet gaat de wetgever in op de criteria die bepalend kunnen zijn bij het vaststellen van een risico op onderduiken:

“Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2° (...);

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;”

De verwerende partij wees bij het opleggen van het bevel om het grondgebied te verlaten, zoals in de bestreden beslissing overigens wordt herhaald, op het feit dat de verzoekende partij heeft nagelaten haar verblijf in België te regulariseren en dat zij niet heeft meegewerkt met de Belgische overheden doordat zij zich niet bij de gemeente heeft aangemeld of het bewijs heeft geleverd dat zij op hotel logeert.

De verzoekende partij ontkent niet dat zij geen pogingen ondernam om haar verblijf in België te wettigen. Zij geeft integendeel zelf toe dat zij meende dat zij dit als Albanese onderdaan niet hoefde te doen zolang zij niet langer dan 3 maanden binnen een periode van 6 maanden op het grondgebied zou verblijven. De verzoekende partij gaat met haar betoog voorbij aan de inhoud van artikel 5 van de vreemdelingenwet, hoewel zij dit artikel citeert in haar verzoekschrift.

Artikel 5 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vreemdeling die niet logeert in een logementenhuis dat onderworpen is aan de wetgeving betreffende de controle der reizigers, moet zich, binnen drie werkdagen nadat hij het Rijk is binnengekomen, laten inschrijven bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij logeert, tenzij hij behoort tot een der categorieën van vreemdelingen die de Koning van deze verplichting heeft vrijgesteld.

De Koning bepaalt de wijze van inschrijving en het model van het attest dat bij de inschrijving wordt afgegeven en daarvan bewijs levert.”

Het feit dat de verzoekende partij Albanees is ontslaat haar niet van de verplichting overeenkomstig artikel 5 van de vreemdelingenwet om haar aanwezigheid op het grondgebied te melden door zich in te schrijven bij het gemeentebestuur van de plaats waar zij logeert of het bewijs te leveren dat zij op hotel logeert – verplichtingen waarvan zij zelf aangeeft dat zij deze niet is nagekomen. De onderdelen van het betoog waarin de verzoekende partij uitgaat van voorgaande, verkeerdelijke stelling dat zij zonder meer minder dan 3 maanden bij haar neef in België zou mogen verblijven zijn bijgevolg niet dienstig.

Waar zij stelt niet akkoord te zijn met het motief dat zij niet meewerkt met de overheden en zij opmerkt dat zij hieronder verstaat dat zij haar paspoort toont, dient de Raad erop te wijzen dat dit om een eigen interpretatie gaat. De verzoekende partij weerlegt hiermee allerminst dat zij aan de voorwaarden van artikel 5 van de vreemdelingenwet diende te voldoen. Zij kan artikel 6 van de vreemdelingenwet, dat voorziet dat *“Behoudens de in een internationaal verdrag, in de wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, mag de vreemdeling die legaal het Rijk is binnengekomen, niet langer dan negentig dagen in het Rijk verblijven, tenzij het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in een daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een andere duur bepaalt.”* niet los van artikel 5 van de vreemdelingenwet lezen, zoals blijkt uit het voorgaande.

De verzoekende partij kan verder de bevoegde diensten, toen zij het Rijk binnenkwam of toen zij werd aangehouden omwille van zwartwerk, niet verwijten haar niet te hebben gewezen op haar verplichtingen overeenkomstig artikel 5 van de vreemdelingenwet. Er kan van iedereen worden verwacht dat hij of zij de wet kent, zodat van de vreemdeling die het Rijk binnenkomt – zelfs al zou dit met de intentie zijn hier korter dan 3 maanden te blijven – kan worden verwacht dat hij zich schikt naar het bepaalde in artikel 5 van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij toont niet aan dat haar werd belet haar verblijf te laten registreren bij de gemeente van verblijf binnen de 3 dagen na haar aankomst en toonde evenmin aan dat zij in staat is het bewijs voor te leggen van een verblijf in een hotel. Het betoog dat zij zich zeker en vast zou laten hebben registreren mocht zij hierop zijn geweest is verder hypothetisch en weinig geloofwaardig gelet op de context van het dossier. De vraag rijst of de verzoekende partij wel degelijk onwetend was over de op haar rustende plicht nu zij in het kader van haar verzoekschrift zélf – weze het bij een verzoekschrift opgesteld door een advocaat – wijst op de inhoud van artikel 5 van de vreemdelingenwet, maar stelt dat zij niet onder die plicht valt nu zij als Albanese onderdaan vrij in België kon verblijven voor een duur korter dan 3 maand. De loutere verklaring van de verzoekende partij dat zij een verblijf korter dan 3 maand beoogt verschaft overigens geen zekerheid over haar intenties.

De stelling van de verzoekende partij dat er geen sprake kan zijn van een risico op onderduiken omdat zij legaal op het grondgebied zou hebben verbleven kan gelet op voorgaande bespreking geenszins worden bijgetreden.

De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij haar geen inreisverbod op grond van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet mocht uitreiken omdat voor haar vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan omwille van een risico op onderduiken. Zij maakt met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen van de vreemdelingenwet en van de verordening 539/2001/EG wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Zoals reeds blijkt uit voorgaande bespreking kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat zij er mocht op vertrouwen dat zij zomaar op het Belgisch grondgebied mocht verblijven louter omdat zij zou vrijgesteld zijn van de plicht om met een visum te reizen. Evenmin kan zij uit het feit dat zij – zoals zij zelf verklaart – meerdere keren voor korte tijd de grenzen zou hebben overschreden en tijdig het grondgebied zou hebben verlaten niet afleiden dat zij er op mocht vertrouwen dat zij zich niet in regel diende te stellen met de bepalingen van de vreemdelingenwet. Zij toont overigens niet aan hoe zij een vaste gedragslijn van de overheid meent te kunnen vaststellen nu zij niet aangeeft, laat staan aantoonbaar, dat zij tijdens haar verklaarde korte bezoeken in aanraking kwam met de overheden. Zij geeft zelf aan dat zij meende vrij te kunnen reizen zonder te moeten voldoen aan de verplichtingen van artikel 5 van de vreemdelingenwet. Uit geen enkel element blijkt dat haar gedrag werd goedgekeurd en dat aldus rechtmatige verwachtingen werden gewekt. Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Een schending van de aangehaalde bepalingen en beginselen blijkt niet.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU